

**Олов'яна принцеса.
Подарункове видання**

КУПИТИ

Про книгу

Аделаїда ще маленькою дівчинкою потрапила в жорстокий світ околиць Лондона. Життя не здавалося їй легким, однак згодом воно неабияк змінилося. Аделаїда подорослішала й стала королевою крихітної європейської держави Разкавії. Разкавію оточують численні вороги, її незалежність під загрозою, а члени королівської родини опиняються в чималій небезпеці. Чи зможе молода королева врятувати свою країну?

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Диявольська машина

Ребекка Вінтер, талановита, життєрадісна, щоправда бідна дівчина, прибула в місто, за свої шістнадцять років не побачивши в житті жодної бомби. Це було нескладно; Лондон у 1882 році був не більш вибухонебезпечним, ніж зараз; хоч і не менш вибухонебезпечним, ніж тоді, коли динаміт був потужним політичним інструментом. Проте цього прекрасного травневого ранку Беккі не думала про бомби. Яскраво світило сонце, і небо було всіяне маленькими опецькуватими хмарка-ми, подібними до білих лусочок на хвилях ультрамарину. Беккі йшла по обрамленій рівною низкою дерев дорозі в Сент-Джонс Вуд на півночі Лондона, думаючи про німецькі дієслова. Вона простувала на зустріч зі своїм новим учнем — власне, її першим учнем; і прагнула справити гарне враження.

Плащ дівчини був дещо пошарпаний, капелюшок — немодний, а в підошві правого черевика виднілася дірка. Але це не мало значення. Дорога була сухою, повітря свіжим, а той молодий чоловік у солом'яному брилі окинув її, як їй здалося, зацікавленим поглядом, і Беккі почувалася просто чудово, бо вона була незалежною жінкою. Чи майже. Високо звівши голову, вона проігнорувала допитливого молодика в брилі, глипнула на дорожній знак та повернула на проспект, унизаний комфортабельними віллами.

Німецька була першою мовою Беккі. Друга — англійська, третя — італійська, четверта — французька, п'ята — іспанська; і паралельно дівчина вчила російську, а ще хвацько вміла лаятися польською та литовською мовами. Вона жила з матір'ю та бабусею у простому пансіоні в найскромнішому куточку Мейде Вейл, де її мати працювала ілюстратором дешевих романів та сенсаційних журнальчиків. Вони жили там відтоді, як їх змусили поїхати з Центральної Європи, коли Беккі було три роки. Вживали завдяки своїй працьовитості та місцевій мережі вигнанців зі своєї та інших країн: бідних, галасливих, сварливих, щедрих, талановитих людей майже з усіх куточків Європи. Для Беккі думати кількома мовами

було так само природно, як і припускати, що їй доведеться заробляти на життя; тому здавалося єдино розумним скласти одне й інше разом.

У той самий час і дратувала низка несправедливостей, що оточили її тісним кільцем. Як і всі люди з неромантичною зовнішністю (у порівнянні з іншими пухкенькими вона швидше була дорідною, з блискучими допитливими чорними очима, щоками, до яких занадто швидко приливала кров, неслухняним темним волоссям), Беккі була певна, що мала розбійницьку душу. Вона жадала романтики. Єдина романтична пригода, яка з нею колись траплялася, була з сином м'ясника, коли їй було дванадцять. Він продав Беккі сигарету в обмін на поцілунок, але вона навіть не скурила її всю, бо він сказав, що жінкам небезпечно курити сигарети, інакше вони з'їдуть з глузду. Тож вони сиділи в кушах і ділили на двох цигарку, а потім її знудило на його чоботи, — котузі по заслугі. Хоч якось це ніяким чином не задовольнило її душевних поривань. Їй кортіло опинитися у світі кортиків, пістолів та бренді, а доводилося обходитися кавою, олівцями й дієсловами.

Але в дієсловах була своя втіха. Беккі щиро захоплювалася тим, як збудовані мови, і якщо вже не могла жити з групою розбійників десь в сицилійській печері, вона готувалася зануритися у світ лінгвістики та філології в університеті. Але це коштувало грошей. Тому вона вчинила так, як і багато таких самих вигнанців, — дала оголошення, пропонуючи свої послуги викладача німецької та італійської мов.

І майже одразу отримала відповідь.

Прецікаву відповідь. Молодий джентльмен, який наполягав на тому, щоб спілкуватися англійською, хоча Беккі та її матері було ясно, що йому було би набагато легше з німецькою, запросив її щоранку приходити до його вілли за номером 43 Чарч-роад, Сент-Джонс Вуд, та вчити міс Біван мов. Грошей, які він пропонував, було більш ніж достатньо, його збентеження (це був справді дуже молодий джентльмен) було очевидним. Після цього Беккі з мамою ще годинами обговорювали таку okazію. Беккі була впевнена, що він анархіст; мати була однаково переконана, що він зі знаті чи навіть принц.

— Я вже бачила принців, а ти ні, — казала вона. — Повір мені, він таки принц. А от вона...

Вони не знали, що й думати про міс Біван. Вона молода? Стара? Дитина? Прекрасна і небезпечна шпигунка?

«Що ж, — подумала Беккі, — скоро дізнаюся». Вона повернула до Чарч-роуд і вже було зібралася відчинити ворота до вілли під номером 43, яка виявилася біленьким особняком з лавровим живоplotом уздовж доріжки, коли раптом до неї долинув голос:

— Даруйте, міс.

Вона подивовано зупинилася. Це ж той молодик у брилі! І як він її перегнав?

Йому років двадцять з гаком, на обличчі якийсь промовистий, розумним вираз, очі зелені, а волосся тієї ж барви, що і бриль. У дівчини складалося про нього двояке враження: судячи з зовнішнього вигляду, хлопець був джентльменом, але щось у його впевненій манері триматися говорило про тісне знайомство зі стайнями, театральними лаштунками та публічними будинками.

— Так? — озвалася Беккі.

— Чи ви, бува, не знайомі з молодою панною, яка живе в цьому будинку?

— Міс Біван? Власне кажучи, ні, поки що ні. Мене найняли для викладання їй німецької мови. А от хто ви, дозвольте спитати? І яким чином це стосується вас?

Він витягнув з кишені жилета візитівку. На ній: «Дж. Тейлор, приватний детектив» і адреса фотокрамниці в Твікенемі. Беккі стало дещо ніяково.

— То ви детектив? І що ж ви розслідуєте?

— Є підстави вважати, що ваша міс Біван може бути тим, кого я шукав, — сказав він. — Вибачте, що зайняв ваш час. Чи можу я запитати ваше ім'я?

— Міс Ребекка Вінтер, — холодно озвалася Беккі. — Перепрошую, на мене чекають.

Джентельмен відійшов убік і з дещо насмішливим поклоном збив бриля набік та й пішов геть. Беккі кліпнула, глибоко вдихнула і, підійшовши по стежці до дверей, подзвонила у дзвінок.

Її впустила нахабного вигляду покоївка й одним поглядом дала зрозуміти, що вона думає про її особу. За бажання Беккі могла зневажливо вигнути брову, і так вона і зробила зараз, трохи зіпсувавши ефект, перечепившись через килим біля сходів.

— Зачекай тут, — сказала дівиця, запросила жестом пройти до вітальні і зачинила за собою двері. Беккі опинилася в симпатичній кімнатці з видом на вулицю. Крізь розчинене вікно виднівся клопоть блакитного неба й зелене листя, віяло свіжістю.

Меблі були дорогими, але завеликими і справляли гнітюче враження. Книг не було, а картини нічим не зачіпали око; єдиною цікавою річчю в кімнаті був стереоскоп. Беккі підняла його і подивилася на слайд у рамці. Це було зображення маленької дівчинки у рваному одязі, що сидить на коліні худого чоловіка з величезними вусами, а на звороті були надруковані слова з сентиментальної пісеньки.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ